

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Marzena Kwiatek

Przy udziale Marcina Gajdamowicza Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 czerwca 2016 roku, 29 czerwca 2016 roku, 02 września 2016 roku, 30 września 2016 roku i 26 października 2016 roku sprawy

T. C. s. Z. i E. z d. Z., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 3 lipca 2015 r. w K., woj. (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i 4, art. 19 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności, kierował samochodem z prędkością nie zapewniającą panowania nad nim biorąc pod uwagę warunki w jakich odbywał się ruch, w tym zwłaszcza stan nawierzchni i szerokość drogi, a także widoczność w porze nocnej, na skutek czego utracił panowanie nad prowadzonym przez siebie pojazdem, zjechał na przeciwny pas ruchu i potrafił prawidłowo poruszających się w tym samym kierunku lewym poboczem drogi pieszych I. D. oraz V. P., powodując u w/w obrażenia ciała, które w przypadku I. D. skutkowały jej śmiercią na miejscu zdarzenia, zaś w przypadku V. P. skutkowały jego zgonem po przewiezieniu do szpitala, po czym zbiegł z miejsca wypadku nie udzielając pomocy pokrzywdzonym pieszym,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

II. w dniu 4 lipca 2015 r. w K. woj. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 5 marca 2014 r. sygn. II K 761/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka

1. oskarżonego T. C. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego w dniu 3 lipca 2015 r. w K., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1 i 4 Prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności, kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), zjechał na przeciwny pas ruchu i potrafił prawidłowo poruszających się w tym samym kierunku w granicach lewego pobocza drogi pieszych I. D. oraz V. P., powodując u w/w obrażenia ciała, które w przypadku I. D. skutkowały jej śmiercią na miejscu zdarzenia, zaś w przypadku V. P. skutkowały jego zgonem po przewiezieniu do szpitala, po czym zbiegł z miejsca wypadku, tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności

2. oskarżonego T. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt. II czynu z art. 244 k.k. i tym że ustala iż popełnił go w dniu 3 lipca 2015 roku i na tej podstawie wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

3. na podstawie art. 85 § 1, 2 i 3 k.k., art. 86 § 1 k.k. oskarżonemu T. C. wymierza karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności

4. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. C. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

5. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 lipca 2015 roku godz. 10:35 do dnia 28 kwietnia 2016 roku godz. 10:35 oraz od dnia 18 lipca 2016 roku godz. 10:35 do dnia 26 października 2016 roku godz. 10:35;

6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

Sygn. akt II K 260/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pochodzący z Ukrainy H. B., I. D. i V. P. pracowali w gospodarstwie ogrodniczym w J. należącym do A. D.. W dniu 3 lipca 2015 roku w piątek H. B. i I. D. udały się na rowerach na zakupy do (...)znajdującej się w K.. W (...) spotkali się z V. P. i postanowili razem wrócić do J.. Najpierw wracali wszyscy jadąc na rowerach. Po drodze zatrzymali się w parku gdzie pili piwo. W pewnym momencie I. D. zaczął spadać łańcuch w związku z czym H. B., I. D. i V. P. postanowili dalej wracać pieszo. Przed godziną 23.00 wracali drogą asfaltową prowadzącą z K. do J.. Szli ulicą (...) w K.. I. D. szła pierwsza, za nią szedł V. P. a za nim szła H. B.. Było już ciemno. Wszyscy szli lewym poboczem po trawie prowadząc rowery. Rower H. B. miał zainstalowane światło przednie natomiast wszystkie rowery miały zainstalowane światła odblaskowe. Światła odblaskowe zainstalowane na rowerach powinny być widoczne z odległości co najmniej 150 m w przypadku oświetlenia ich światłami drogowymi pojazdu. W pewnym momencie H. B. zaczęło spadać ramiączko od plecaka. Zatrzymała się aby je poprawić mówiąc do pozostałych żeby szli do przodu a ona ich dogoni. I. D. i V. P. poszli dalej kiedy H. B. ich widziała szli lewym poboczem drogi później również poruszali się w granicach lewego pobocza drogi z prawej strony prowadząc rowery.

W tym samym czasie ok godziny 23.00 T. C. należącym do niego samochodem V. (...) nr rej (...) jechał ulicą (...) w kierunku J.. Dopuszczalna prędkość na tej drodze wynosił 90 km/h. Oskarżony poruszał się prędkością 95,5 km/h – 108,6 km/h. Oskarżony ominął stojącą przy drodze i poprawiającą plecak H. B.. Następnie z niewiadomych przyczyn oskarżony doprowadził do utraty stateczności kierunkowej samochodu, który prowadził, w ten sposób, że zjechał samochodem ku prawej krawędzi jezdni niewykłuczone, że nawet z wjechaniem na utwardzone pobocze a następnie wykonał gwałtowny skręt w lewo. W wyniku tego manewru oskarżony przejechał na przeciwny pas jezdni pokonując rozgraniczającą te pasy linię podwójną ciągłą i uderzył w prawidłowo poruszających się po tej drodze I. D. i V. P.. I. D. została zabrana na maskę samochodu i uderzyła przednią częścią ciała na szybę tego samochodu co skutkowało jej zawleczeniem na miejsce po wypadkowe. W wyniku uderzenia stopy V. P. zostały oderwane od podłoża a jego ciało zostało wyrzucone w górę a następnie pokrzywdzony upadł na nieutwardzone pobocze upadając w pierwszej kolejności głową.

W wyniku wypadku samochód oskarżonego obrócił się i zatrzymał poza poboczem jezdni .

H. B. zobaczyła tylko przejeżdżający obok niej szybko samochód oskarżonego usłyszała moment uderzenia i zobaczyła odrzuconą przez uderzenie torbę z zakupami którą miała przy sobie I. D.. H. B. zaczęła wołać pokrzywdzonych kiedy nie odpowiedzieli zaczęła ich szukać w wysokiej trawie, która rosła koło pobocza świecąc telefonem. Odnalazła oboje pokrzywdzonych którzy leżeli obok samochodu i stwierdziła, iż V. P. żyje. Zaczęła mu udzielać pomocy.

Oskarżony wysiadł z samochodu od strony kierowcy a następnie cofnął się do niego aby poszukać telefonu jednak nie znalazł aparatu. H. B. prosiła go aby pomógł jej ratować pokrzywdzonych. Oskarżony powiedział H. B., że nie on prowadził samochód. Wziął od niej telefon i zadzwonił pod numer 112 podał, iż miał miejsce wypadek, podał miejsce zdarzenia i oświadczył, iż jechał samochodem, który nie on prowadził, a który wyrzuciło z trasy.

Oskarżony podszedł do V. P. szarpał go za ubranie. H. B. zadzwoniła do matki V. P. – S. P. i powiedziała jej o wypadku. S. P. przyjechała na miejsce zdarzenia wraz z V. D.. W międzyczasie H. B. sama zadzwoniła na numer 112 i zgłosiła wypadek jednak z uwagi na słabą znajomość języka polskiego miała problemy z porozumieniem się z dyspozytorką.

Na miejsce zdarzenia przyjechała S. P. i V. D.. V. D. stwierdził iż I. D. nie żyje. Stwierdził również iż V. P. żyje.

S. P. również zadzwoniła na numer 112 jednak również miała problemy z porozumieniem się z dyspozytorką wtedy oddała oskarżonemu telefon. Oskarżony poinformował dyspozytorkę o miejscu zdarzenia, poinformował iż nie zna się na reanimacji oraz o tym że spał, dał innej osobie samochód która potrafiła dwoje ludzi.

Na miejsce zdarzenia przybył A. D. - znał on osobiście oskarżonego T. C., z którym był po imieniu. T. C. krzychał że nie on prowadził samochód. Pytał się też A. A. co mam zrobić?

Obecne na miejscu osoby – H. B., S. P., V. D. i A. D. byli przekonani iż oskarżony jest pod wpływem alkoholu sądzili tak z uwagi na jego zachowanie na miejscu zdarzenia oraz wyczuwalnej woni alkoholu.

Na miejsce przybyła policja oraz pogotowie. Kiedy było widać sygnały świetlne nadjeżdżających służb oskarżony wykorzystał nieuwagę obecnych na miejscu zdarzenia i zbiegł w nieustalonym kierunku.

Przybyłe Pogotowie Ratunkowe potwierdziło zgon I. D. na miejscu zdarzenia. Pokrzywdzony V. P. został przewieziony do Instytutu Medycznego położonego w W. gdzie zmarł w dniu 4 lipca 2015 roku o godzinie 2.15.

Oskarżony T. C. sam zgłosił się wraz z ustanowionym w sprawie obrońcą do Prokuratury Rejonowej w Otwocku w dniu 8 lipca 2015 roku. Pomiędzy wypadkiem a zgłoszeniem się do Prokuratury oskarżony był w domu gdzie zmienił buty.

Przyczyną śmierci V. P. były obrażenia głowy i kręgosłupa szyjnego z następowym krwawieniem wewnątrzczaszkowym oraz dołączającym się obrzękiem mózgu i uciskiem na ważne dla życia ośrodki centralnego układu nerwowego. Stwierdzone obrażenia mogły powstać w następstwie wypadku drogowego z dnia 3 lipca 2015 roku. We krwi pokrzywdzonego wykryto 1,3 promila a w ciałku szklistym oka 1,4 promila alkoholu etylowego.

Do zgonu I. D. doszło w następstwie doznanych masywnych obrażeń wielonarządowych w obrębie głowy, klatki piersiowej, jamy brzusznej i kośćce. Charakter rozległość i umiejscowienie stwierdzonych sekcyjnie obrażeń ciała wskazują że do ich powstania mogło dojść w wypadku drogowym z dnia 3 lipca 2015 roku. Podczas sekcji zwłok I. D. stwierdzono 0,5 promila alkoholu etylowego a w moczu 1,1 promila alkoholu etylowego.

W czasie wypadku oskarżony poruszał się pojazdem którego ogumienie nie spełniało wymagań art. 66 ustawy prawo o ruchu drogowym. Niesprawność techniczna powyższego samochodu mogła nie mieć wpływu na zaistnienie i przebieg zdarzenia drogowego z dnia 3 lipca 2015 roku. Do utraty stateczności pojazdu prowadzonego przez oskarżonego samochodu nie doszło również z przyczyny nadmiernej prędkości. Do utraty stateczności pojazdu doszło ze względu na jego wcześniejszy zjazd najpierw w prawo a później w lewo poza granicę przyczepności kół do nawierzchni jezdni

U T. C. nie stwierdzono choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego i zespołu psychoorganicznego. Rozpoznano u niego osobowość o cechach nieprawidłowych i nadużywanie alkoholu, ten stan psychiczny nie znosił ani nie ograniczał u oskarżonego zdolności rozpoznania znaczenia czynu jak i zdolności pokierowania swoim postępowaniem również w okresie bezpośrednio po zdarzeniach objętych zarzutami.

Zachowanie oskarżonego po wypadku świadczy, iż w pełni kontrolował zastaną sytuację zwłaszcza fakt iż potrafił wezwać pogotowie, oddalił się z miejsca wypadku kiedy uznał za stosowne o później bez problemu trafił do domu.

Zachowanie to nie wskazuje aby znajdował się w szoku psychicznym, w którym następuje zamroczenie, zawężenie pola świadomości. Oskarżony nie miał trudności z dostrzeganiem bodźców i rozumieniem ich znaczenia. Jego zachowanie świadczy, że nie miał problemów z oceną sytuacji reagował do niej adekwatnie.

Oskarżony był wielokrotnie karany za czyny z art. 178a§1 kk i 244 kk. Między innymi wyrokiem z dnia 5 marca 2014 roku sygn. akt II K 761/13 Sąd Rejonowy w Otwocku skazał oskarżonego za czyn z art. 178a§1 i 4 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Sąd orzekł ponadto zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 13 marca 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonego T. C. (k. 661-665), zeznań S. P. (k. 665-666), Z. T. (k 667), A. D. (k 667-669, 696), H. B. (k 771), V. D. (k 772-773), M. O. (k 70-71), M. T. (k 89-90) oraz M. A. (k 424) oraz dokumentów protokołu z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k3), protokołów oględzin (k 4 – 11, 12-13, 112-114, 316-318, 351-359, 642-643) karta medycznych czynności ratunkowych (k 23) sprawdzenie w SPP (k 36-37) notatka służbowa z użycia psa (k 38), komunikat (k 48), dokumenty sprzedaży pojazdu (k73-74), wydruk połączeń (k79-84), kopia umowy sprzedaży samochodu (k 91), protokół oględzin miejsca (k 94-95) dokumentacji fotograficznej (k 98), kserokopii dowodu rejestracyjnego (k 116) kserokopia umowy ubezpieczenia (k 117) kserokopii paszportów (k 118-120), zaświadczenia lekarskiego (k148), protokół zatrzymania (k 151-152, 221) wyroków (k 154 -156, 486-488), szkicu (k 161, 218), protokołu okazania (k162-165) dokumentacji zdjęciowej (k 228, 479), płyt (k 242, 245) protokół sądowo lekarskich oględzin zwłok (k 383-392, 411-421) dokumentacji medycznej (k393-395, 422-423), zawiadomienie o wykonywaniu kary (k 679), informacji z NOE SAD (k 84-845), opinii pisemnych: ekspertyzy z zakresu badań genetycznych (K 249 – 265), opinii sądowo - psychologicznych (k319-321, 820) opinii sądowo - psychiatrycznych (k 322-331, 820) opinia z zakresu badań technicznych pojazdu (k 450 – 478), opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i biegłego z zakresu medycyny sądowej (k 491-524)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony T. C. nie przyznał się do winy wyjaśniając iż w dniu zdarzenia jechał około 22 – 23 z K. do O. z prędkością około 90 km/h. W pewnym momencie zjechał lekko na lewo gdyż zobaczył jakąś rzecz po prawej stronie drogi i chciał ją ominąć. Wtedy na środek drogi wyszły jakieś dwie osoby, których wcześniej nie widział. Odbił na lewo próbował hamować przed potrąceniem. Dalej pamięta tylko urywki zdarzeń. Widział na miejscu zdarzenia kobietę. Próbował reanimować ранnego uciskając jego klatkę. Wzywał pogotowie dzwoniąc z telefonu obecnej na miejscu kobiety. Później na miejscu zdarzenia pojawili się inni ludzie w tym pracodawca pokrzywdzonych znany mu A.. W dniu zdarzenia nie pił gdyż się „zaszył” .

Na dowód czego oskarżony przedłożył zaświadczenie z dnia 20 grudnia 2013 roku o wszczęciu tabletek podskórnych D..

Oskarżony oświadczył, iż nie był również pod wpływem środków odurzających. Był w szoku po oddaleniu się z miejsca zdarzenia nie pamięta nic. Pamięta iż były straszne krzaki i woda do której wpadł. Chyba było to jezioro o nazwie D.. Dopiero w poniedziałek odzyskał świadomość nie pamięta co robił pomiędzy piątkiem a poniedziałkiem. Nie twierdził po zdarzeniu, iż nie prowadził samochodu w czasie wypadku został źle zrozumiany przez osoby obecne na miejscu. Później udał się do swojego obrońcy którego znał wcześniej. Przed stawieniem się do Prokuratury Rejonowej w Otwocku był w domu i zmienił buty.

W trakcie postępowania przed Sądem T. C. wyjaśnił, iż przyznaje się do tego że kierował samochodem V. (...), ale do wypadku nie doszło z jego winy. Nie przyznał się do zbiegnięcia z miejsca wypadku przyznał się natomiast do oddalenia z miejsca wypadku. Przyznał się również do tego, że prowadził samochód pomimo zakazu. Oskarżony wyjaśnił, iż w dniu 3 lipca 2015 roku wracał z K. do domu przez J. samochodem V. (...). Była godzina 22.30. Nagle zobaczył odbłask z prawej strony zjechał lekko w lewo i doszło do potrącenia. Zobaczył dwie postacie, które szły po lewej stronie drogi. Zobaczył odbłask po prawej stronie drogi. Podjął manewr hamowania. Samochód zatrzymał się na poboczu. Doszło do potrącenia dwóch osób. Zatrzymał się, wyszedł z samochodu kobieta krzyczała więc zadzwonił

po pomoc. Nie mógł znaleźć w samochodzie swojego telefonu więc zadzwonił z telefonu tej kobiety. On wykrywał numer i rozmawiał z pogotowiem. To był jeden telefon. Potem przyjechał jakiś pan z inną kobietą, Nie pamięta czy coś mu mówił. Pokrzywdzony jeszcze żył. Oskarżony próbował go ocucić, reanimować. Potem przyjechał pan D. i zaczęły zjeżdżać karetki i straż pożarna. Oskarżonego nie było jak karetki udzielały pomocy. Oddalił się. Utracił przytomność na jakiś czas. Jak ją odzyskał był w domu po obuwiu i potem był nad jeziorem. Długo tam był. Pojechał w stronę W.. Skontaktował się z obrońcą i zgłosił sprawę na policję. Oskarżony wyjaśnił dodatkowo że jechał około 90 km/godz i z tą prędkością uderzył w pieszych. Samochód po uderzeniu obróciło i oskarżony zatrzymał się na poboczu. Mówił dyspozytorce, że nie on prowadził samochód. Chciał pomóc pokrzywdzonemu, pochylił się nad nim i łapał za koszulę. Obecny na miejscu zdarzenia powiedział, że nie on kierował. Przed zdarzeniem nie spożywał alkoholu. Pieszych zobaczył z krótkiej odległości z ok 4-5 metrów. Szli lewym poboczem jednak tak jakby wyszli w stronę środka. Oni nie szli plecami do oskarżonego tylko tak jakby zrobili krok do przodu w stronę środka. Każdy z pieszych miał rower, który prowadził. Przed wypadkiem widział trzecią osobę. Za tym odblaskiem była osoba. Widział najpierw odbłask a potem osobę. Ok 5-7 metrów było od przeszkody do potrąconych pieszych. On kierował samochodem, nie jest w stanie powiedzieć dlaczego wtedy powiedział, że nie on. Mówiłem, Uderzył prawą częścią pojazdu w pieszych, prawą lampą, prawym przednim rogiem.

Sąd zważył co następuje :

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom T. C., jedynie w części w której są one zbieżne z ustalonym stanem faktycznym. W pozostałej części są one w ocenie Sądu konsekwentnie realizowaną przez oskarżonego linią obrony. Sąd dał wiarę oskarżonemu kiedy oświadczył, iż to on prowadził w dniu 3 lipca 2015 roku samochód V. (...) jechał w prędkością około 90 km/h zaś przyczyną wypadku było zjechanie przez oskarżonego do prawego pobocza jezdni a następnie zjechanie samochodu na lewą część drogi co spowodowało, że uderzył w dwoje pieszych prowadzących rowery, zadzwonił na numer 112 gdzie podał, iż miał miejsce wypadek oraz oświadczył że nie on prowadził samochód. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są spójne ze wspólną opinią biegłych z zakresu ruchu drogowego oraz medycyny sądowej, którą Sąd uznał za wiarygodną w całości, nagraniami z telefonu 112 oraz wiarygodnymi zeznaniami H. B.. Sąd dał wiarę oskarżonemu również kiedy oświadczył iż oddalił się z miejsca wypadku. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego kiedy oświadczył, iż przyczyną wypadku było wejście pieszych na środek drogi oraz kiedy oświadczył, iż doznał szoku i dlatego opuścił miejsce wypadku. W tej części wyjaśnienia oskarżonego są gołosłowne i nielogiczne. Sąd zważył, iż zachowanie oskarżonego opisane przez świadków zdarzenia oraz wiarygodne opinie sądowo – psychologiczne jednoznacznie wykluczają aby oskarżony oddalając się z miejsca zdarzenia działał pod wpływem szoku. Sąd zgodnie z wiarygodną opinią biegłych z zakresu ruchu drogowego oraz medycyny sądowej ustalił iż do potrącenia pokrzywdzonych doszło w granicach lewego pobocza jezdni po której poruszali się prawidłowo. Sąd dał wiarę oskarżonemu kiedy oświadczył, iż w dniu zdarzenia nie pił alkoholu Sąd zważył, iż świadkowie zdarzenia opisywali że od oskarżonego wyculi woń alkoholu jednak z uwagi na fakt, że oskarżony na miejscu zdarzenia nie został poddany badaniu alkomatem Sąd nie dokonał ustaleń w tym zakresie.

Za szczerze i prawdziwe należało uznać zeznania H. B.. Zeznania tego świadka były logiczne i prawdziwe. W ocenie Sądu powstałe drobne sprzeczności, które Sąd wyjaśnił w czasie trwania postępowania sądowego mogły wynikać z trudności jakie powstały w czasie tłumaczenia słów świadka nie posługującego się językiem polskim oraz faktu, iż bezpośrednio po zdarzeniu świadek znajdowała się w szoku wymagającym interwencji lekarskiej. Sąd uznał, iż świadek w sposób szczerzy i zgodny z prawdą relacjonowała przebieg zdarzeń z 3 lipca 2015 roku. Sąd uznał, iż zeznania świadka były kluczowe dla rozpoznania niniejszej sprawy. Świadek jako jedyny miał możliwość obserwacji przebiegu wypadku. Głównie na podstawie zeznań tego świadka Sąd ustalił stan faktyczny.

Sąd obdarzył wiarygodnością również zeznania S. P., A. D. i V. D.. Zeznania powyższych świadków Sąd ocenił jako spójne i logiczne. Sąd zważył, iż świadkowie byli związani z pokrzywdzonymi zaś S. P. wymagała pomocy lekarskiej na miejscu zdarzenia tak więc ich nastawienie dla oskarżonego było negatywne. Sąd ustalił jednak iż świadkowie zeznali jedynie to, co sami zaobserwowali nie uzupełniając swych zeznań zbędnymi konfabulacjami. Z uwagi na powyższe

oraz fakt, iż zeznania tych świadków znajdują odbicie w pozostałym materiale dowodowym, Sąd uznał, iż mogą one stanowić podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

Zeznania M. O., M. T. oraz M. A. są wiarygodne jednak nie wniosły szczególnego wkładu w postępowanie w sprawie.

Sąd dał wiarę wszystkim opiniom biegłych przeprowadzonym w niniejszej sprawie, w tym ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 30 września 2016r. Opinie te zostały sporządzone na podstawie bogatej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, są one spójne, logiczne i należycie umotywowane, sporządzone w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o teoretyczną wiedzę oraz doświadczenie zawodowe biegłych. Szczególnie cennymi dla zebranego materiału dowodowego były wspólna opinia biegłych z zakresu ruchu drogowego oraz medycyny sądowej oraz opinia sądowo – psychologiczna. Opinia wspólna biegłych z zakresu ruchu drogowego oraz medycyny sądowej w sposób spójny i jasny odtworzyła przebieg wypadku z 3 lipca 2015 roku Sąd zważył, iż biegli wskazali, iż jedynie w przypadku gdy pokrzywdzeni znajdowali się w granicach lewego pobocza jezdni mogli oni znaleźć się w ustalonej pozycji powypadkowej zaś przyczyną wypadku nie była prędkość tylko zjazd z nieustalonej przyczyny najpierw na prawe pobocze jezdni a następnie na lewą stronę jezdni. Odnośnie opinii sądowo – psychologicznej Sąd uznał, że w sposób jasny i wiarygodny wskazuje ona, iż oskarżony nie znajdował się w szoku oddalając się z miejsca zdarzenia i jakie okoliczności a w szczególności działania podejmowane przez oskarżonego na to wskazują.

Sąd dał również wiarę pozostałym nie osobowym materiałom dowodowym ujawnionym w trakcie rozprawy. Powyższe dowody nie były kwestionowane przez strony, są sporządzone prawidłowo przez uprawnione do tego osoby, a ich autentyczność nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Na gruncie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I. i ustalił iż przyczyną wypadku z dnia 3 lipca 2015 roku nie była prędkość, z którą poruszał się samochód oskarżonego, a zjazd przez ten samochód na przeciwny pas ruchu. Sąd ustalił ponadto iż pokrzywdzeni poruszali się w granicach lewego pobocza. Sąd ustalił, iż oskarżony naruszył zasady ruchu drogowego nieumyślnie- Sąd nie ustalił aby oskarżony poruszał się samochodem pod wpływem alkoholu ani nie dopatrzył się żadnych innych przesłanek pozwalających na uznanie, że naruszenie zasad ruchu drogowego, którego następstwem był wypadek było umyślne. Sąd ustalił iż oskarżony z nieustalonej przyczyny zjechał na prawą część jezdni a następnie na jej lewą część co doprowadziło do wypadku. W ocenie Sądu z uwagi na fakt, iż nie ustalono przyczyny tego zachowania oskarżonego nie można mu przypisać tego, że zachowanie takie było umyślne. Sąd ponadto ustalił, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia jednak nie można stwierdzić, iż nie udzielił pomocy ofiarom wypadku. Przed ucieczką z miejsca zdarzenia oskarżony zawiadomił o wypadku odpowiednie służby wskazując im miejsce zdarzenia zaś ucieczka odbyła się wtedy kiedy na miejsce zdarzenia przybyła profesjonalna pomoc. Odnośnie zarzutu z pkt II Sąd ustalił, iż miał on miejsce w dniu 3 lipca 2015 roku czyli w dniu, w którym doszło do wypadku.

Wszystkie przytoczone powody legły u podstaw przypisania oskarżonemu tego że:

I. w dniu 3 lipca 2015 r. w K., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1 i 4 Prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności, kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), zjechał na przeciwny pas ruchu i potrafił prawidłowo poruszających się w tym samym kierunku w granicach lewego pobocza drogi pieszych I. D. oraz V. P., powodując u w/w obrażenia ciała, które w przypadku I. D. skutkowały jej śmiercią na miejscu zdarzenia, zaś w przypadku V. P. skutkowały jego zgonem po przewiezieniu do szpitala, po czym zbiegł z miejsca wypadku, tj. czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k..

II. w dniu 3 lipca 2015 r. w K. woj. (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 5 marca 2014 r. sygn. II K 761/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, tj. czynu z art. 244 k.k.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. stanowi typ zasadniczy przestępstwa wypadku komunikacyjnego i ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym,

powoduje wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Czyn z art. 177 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia do lat 3.

Przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. stanowi typ kwalifikowany przestępstwa wypadku komunikacyjnego ze względu na następstwa i ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu. Czyn z art. 177 § 2 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia od 6 miesięcy do 8 lat.

Przestępstwo wypadku w komunikacji jest zawsze przestępstwem nieumyślnym, natomiast naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być umyślne bądź nieumyślne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, co w konsekwencji staje się przyczyną spowodowania skutków określonych w art. 145 k.k. (obecnie 177 k.k.) (wyrok Sądu Najwyższego z 19.10.1976 r., Rw 273/76, OSNKW 1976, Nr 12, poz. 153). Wypadek drogowy musi być skutkiem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu i z tym naruszeniem musi być przyczynowo powiązany. Należy podkreślić, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa polega na zachowaniu się w sposób sprzeczny z tymi zasadami. Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego, iż kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny (OSNPG 1984, z. 4, poz. 24). Kierowca przy prowadzeniu pojazdu powinien zachować należytą staranność czyli dokonywać takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, powstrzymać się od czynności, które zmniejszają to bezpieczeństwo oraz utrzymywać pojazd w stanie gwarantującym to bezpieczeństwo.

Art. 178 § 1 kk przewiduje zaostrzenie kary wobec sprawcy przestępstwa spowodowania katastrofy (art. 173), bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy (art. 174) albo wypadku w komunikacji (art. 177), który popełnił przypisane mu przestępstwo będąc w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego, albo zbiegł z miejsca zdarzenia. W takiej sytuacji sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą w sankcji za przypisane przestępstwo od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę - do górnej granicy zagrożenia zwiększonego o połowę. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 177 § 1 lub 2 kk popełnił je znajdując się w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, to w kwalifikacji prawnej czynu należy zawsze powołać art. 178 § 1 kk, gdyż określa on okoliczności szczególne, które nie tylko zaostrzają odpowiedzialność, ale mają również znaczenie dla charakterystyki czynu (por. postanowienie SN z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02, OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 37).

Artykuł 244 kk penalizuje nierespektowanie orzeczeń sądu dotyczących zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Przestępstwo to jest **formalne z działania** (np. naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów) lub z **zaniechania** (np. niestosowanie się do nakazu okresowego opuszczenia lokalu). W wyr. SN z 11.3.2004 r. (III KK 341/03, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 553) wyrażona została teza: "Dyspozycję art. 244 KK wyczerpuje ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu, który obowiązuje od daty uprawomocnienia się wyroku, bez względu na to, czy i kiedy zrealizuje obowiązek zwrotu dokumentu i bez względu także na tok postępowania wykonawczego". Pogląd ten został podtrzymany w post. SN z 20.3.2014 r. (III KK 416/13, Legalis): "Jeżeli osoba, wobec której orzeczono zakaz, nie odda dokumentu, to automatycznie wydłuża się w stosunku do niej faktyczny okres niemożności prowadzenia pojazdów poprzez wstrzymanie biegu okresu takiego zakazu, dopóki nie zdeponuje ona owego dokumentu, co nie zmienia przy tym faktu, że obowiązuje on od uprawomocnienia się orzeczenia".

W świetle ujawnionego w trakcie rozprawy materiału dowodowego Sąd uznał, iż swym zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., albowiem naruszył on nieumyślnie zasady bezpieczeństwa

w ruchu lądowym w ten sposób iż z nieustalonych przyczyn prowadzonym przez siebie samochodem zjechał najpierw na prawą stronę jezdni a następnie przekraczając podwójną linię ciągłą zjechał na przeciwległy pas jezdni po którym w rejonie lewego pobocza poruszali się prawidłowo piesi I. D. i V. P. co doprowadziło do potrącenia obydwójga pieszych. W następstwie wypadku oboje piesi zmarli. Na miejscu zdarzenia oskarżony twierdził iż nie on prowadził samochód jednak zawiadomił odpowiednie służby o wypadku a następnie kiedy widać było iż zawiadomione służby przybyły na miejsca zdarzenia on z niego zbiegł. Sąd uznał, iż w dniu wypadku oskarżony kierował samochodem nie stosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 5 marca 2014 r. sygn. II K 761/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Odnosnie zarzucanego oskarżonemu czynu z pkt I Sąd ustalił, iż biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, fakt śmierci pokrzywdzonych i okoliczności popełnienia czynu, w szczególności fakt iż oskarżony zbiegł z miejsca wypadku Sąd uznał, iż czyn popełniony przez T. C. charakteryzował się wysoką szkodliwością społeczną. Odnosnie czynu z pkt II Sąd zważył iż oskarżony miał świadomość, iż wcześniej zostały wobec niego orzeczone zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Uznając winę oskarżonego w zakresie obu przypisanych mu czynów Sąd wymierzył mu odpowiednio:

1. Za czyn z pkt I z art. 177 § 2 kk w zw z art. 178§1 kk karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności
2. Za czyn z pkt II czynu z art. 244 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

Wymierzając oskarżonemu powyższe kary jednostkowe Sąd uznał, iż będą one w świetle art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 54 § 1 k.k. karami sprawiedliwymi i wyważonymi z punktu widzenia ustalonego powyżej stopnia społecznej szkodliwości czynów i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności biorąc pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające.

Za okoliczności obciążające Sąd przyjął przede wszystkim bardzo wysoki poziom szkodliwości społecznej tych czynów. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego co do czynu z pkt I był fakt, iż w zdarzeniu zginęły dwie osoby z czego jedna bezpośrednio w chwili wypadku i oskarżony mając tego świadomość oddalił się z miejsca wypadku. Natomiast co do obu czynów zarzucanych oskarżonemu w ocenie Sądu okolicznością obciążającą był fakt iż oskarżony był wcześniej dwukrotnie karany za popełnienie czynu z art. 178a§ 1 kk oraz raz za czyn z art. 244 kk za który to czyn odbył karę pozbawienia wolności a pomimo tego nie wyciągnął z tego żadnych wniosków i jeździł samochodem pomimo tych orzeczeń.

Natomiast za okoliczności łagodzące Sąd przyjął fakt, iż oskarżony wprawdzie uciekł z miejsca wypadku jednak wcześniej zadzwonił na numer 112 i podał miejsce gdzie do niego doszło. Ponadto oskarżony sam zgłosił się do Prokuratury Rejonowej w Otwocku. Odnosnie czynu z pkt II jako okoliczność łagodząca potraktował ponadto fakt przyznania się do zarzucanego mu czynu. .

Na podstawie art. 85 §1,2 i 3 kk oraz art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec T. C. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności. Przy orzekaniu kary łącznej Sąd zdecydował się na zastosowanie zasady pełnej kumulacji.

Podstawową kwestią podlegającą analizie przy wymiarze kary łącznej, w szczególności decydującą o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji lub kumulacji, jest istnienie ścisłego, odległego bądź też brak związku przedmiotowego pomiędzy czynami objętymi wyrokiem. Sąd rozważając w niniejszej sprawie kwestię bliskości podmiotowo-przedmiotowej pomiędzy poszczególnymi przestępstwami stwierdził, że jedność czasu i miejsca popełnienia przestępstw, przemawia za istnieniem ścisłego związku pomiędzy nimi zaś czyn z art. 244 kk charakteryzuje się mniejszą społeczną szkodliwością niż czyn z art. 177§2 kk w zw z art. 178§1 kk. Wobec powyższego zasadnym było wymierzenie kary łącznej 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Sąd nie zdecydował się na zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenie wykonania kary łącznej albowiem nie zostały spełnione przesłanki formalne z art. 69 k.k. warunkujące zastosowanie tej instytucji. Przede wszystkim należy wskazać, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest możliwe jedynie w przypadku orzeczenia wobec osoby nie karanej w chwili popełnienia przestępstwa na karę pozbawienia wolności kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 1 roku pozbawienia wolności. Oskarżonemu została wymierzona kara łączna 8 lat pozbawienia wolności i był on wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności.

Reasumując należy wskazać, iż kara w takim kształcie spełni wszystkie ustawowe cele, w szczególności wychowawcze i prewencyjne oraz będzie stanowiła jasny przekaz dla społeczeństwa, iż tego typu przestępstwa nie są tolerowane i zawsze spotykają się z szybką i ostrą reakcją wymiaru sprawiedliwości. W przekonaniu Sądu jedynie taka kara na tyle wstrząśnie oskarżonym, iż zrozumie on naganność swego zachowania, wyciągnie z niego odpowiednie wnioski na przyszłość i nie popełni już kolejnego przestępstwa.. Pokreślenia wymaga, iż orzeczona kara łączna nie jest rażąco surowa albowiem, jak już wspomniano, oskarżonemu za popełniony czyn z art. 177§2 kk w zw z art. 178§1 kk groziło nawet 12 lat pozbawienia wolności, zaś Sąd wymierzając oskarżonemu karę w takim wymiarze wziął pod rozwagę wszelkie okoliczności zarówno łagodzące jak i obciążające go.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec T. C. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Orzeczenie powyższego środka karnego jest obligatoryjne względem sprawcy przestępstwa z art. 177§2 k.k który zbiegł z miejsca przestępstwa.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k., będąc zobligowanym jego treścią zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 lipca 2015 roku godz. 10:35 do dnia 28 kwietnia 2016 roku godz. 10:35 oraz od dnia 18 lipca 2016 roku godz. 10:35 do dnia 26 października 2016 roku godz. 10:35. Sąd zważył, iż w okresie od 12 lipca 2016 roku do 18 lipca 2016 roku oskarżony odbywał karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II W 730/13 zaś okresie od 28 kwietnia 2016 roku do 12 lipca 2016 roku oskarżony odbywał karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 761/13

Jednocześnie mając na uwadze, sytuację majątkową oskarżonego – Sąd orzekł wobec niego karę 8 lat pozbawienia wolności i od 8 lipca 2015 roku jest stosowany wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, Sąd doszedł do przekonania, iż nie jest on w stanie ponieść kosztów postępowania, z tych też względów zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.